

Výkon rozhodnutí cizozemského soudu

Chce-li oprávněný vést exekuci ve více členských státech Evropské unie, musí v každém z nich samostatně požádat o prohlášení vykonatelnosti exekučního titulu. Následně vedená exekuce může být provedena pouze v rámci státu, v němž byla nařízena. Jestliže byla v cizím státě nařízena exekuce podle cizozemského rozhodnutí, nelze daný výrok o nařízení exekuce prohlásit vykonatelným na území České republiky. Chce-li oprávněný dosáhnout exekučního postihu peněžních prostředků povinného na účtech v České republice, může tak učinit pouze český soud v exekuci nařízené jím na podkladě cizozemského exekučního titulu, jenž byl v České republice prohlášen vykonatelným.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 776/2017, ze dne 1.6.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné International Property Invest, spol. s r. o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. D.W., Ph.D., advokátem se sídlem v P., proti povinné Atos IT Solutions and Services, s. r. o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. O.K., advokátem se sídlem v P., o návrhu na prohlášení vykonatelnosti a exekučním návrhu pro pohledávku ve výši 1 307 427,88 EUR s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 13 EXE 1004/2015, o dovolání povinné proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. prosince 2016, č. j. 12 Co 156/2016-98, takt, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. prosince 2016, č. j. 12 Co 156/2016-98, se mění tak, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. února 2016, č. j. 13 EXE 1004/2015-6, se mění tak, že návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí vydaného Okresním soudem ve Floridsdorfu, Rakouská republika, dne 14. listopadu 2014, sp. zn. 12 E 1396/14g-2, na území České republiky, se zamítá.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 22. února 2016, č. j. 13 EXE 1004/2015-6, prohlásil rozhodnutí vydané Okresním soudem ve Floridsdorfu, Rakouská republika, dne 14. listopadu 2014, sp. zn. 12 E 1396/14g-2, za vykonatelné na území České republiky. Dospěl k závěru, že byly splněny všechny formální náležitosti stanovené nařízením Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „Nařízení“) pro prohlášení rozhodnutí za vykonatelné, s tím, že nerozhodoval o návrhu oprávněné na nařízení exekuce, neboť dle novely exekučního řádu platné od 1. ledna 2013 soud již nenařizuje exekuci, nýbrž na návrh exekutora jej pověřuje provedením exekuce.

K odvolání povinné Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. prosince 2016, č. j. 12 Co 156/2016-98, potvrdil usnesení soudu prvního stupně. K námitkám odvolatelky, že oprávněná návrhem na prohlášení vykonatelnosti rakouského rozhodnutí o nařízení exekuce fakticky usiluje o exekuci rozsudků Knížecího zemského soudu ve Vaduzu, Lichtenštejnské knížectví, které nelze vzhledem k tomu, že Lichtenštejnské knížectví není členem Evropské unie, rovněž mezi Českou republikou a Lichtenštejnským knížectvím nebyla uzavřena dvoustranná smlouva o právní pomoci, ani nejsou účastníky mnohostranné smlouvy o právní pomoci a neexistuje mezi těmito státy vzájemnost, prohlásit za vykonatelné, uvedl, že postup oprávněné neshledal za obcházení zákona, nýbrž za využití možností, které jí poskytuje jak rakouský, tak český právní řád. Soud prvního stupně tak podle názoru odvolacího soudu postupoval správně, když se zabýval pouze zjištěním, zda rakouské rozhodnutí splňuje náležitosti potřebné pro prohlášení vykonatelnosti, a když dospěl k

závěru, že prohlášení vykonatelnosti je zcela v souladu s čl. 32 Nařízení, které mimo jiné umožňuje prohlásit vykonatelným rozhodnutí, jímž byl nařízen soudem členského státu výkon rozhodnutí. Dle odvolacího soudu přitom z Nařízení nevyplývá, že rozhodnutí, podle něhož by byl výkon rozhodnutí v členském státě nařízen, tedy exekuční titul, by muselo být vydáno v členském státě Evropské unie, případně ve státě, s nímž je dodržována v právních vztazích vzájemnost.

Usnesení odvolacího soudu napadla povinná v celém rozsahu dovoláním, ve kterém (mimo jiné) namítá nesprávný právní závěr odvolacího soudu, že usnesení o nařízení exekuce je podřaditelné pod čl. 32 Nařízení, neboť zprostředkované exekuční řízení není možné, a nelze tak v jednom státě rozhodnout o nařízení exekuce s tím, že v dalším státě bude toto rozhodnutí vykonáno. Dle názoru povinné je postup oprávněné zjevně účelový, protože oprávněná si je vědoma nemožnosti vykonatelnosti rozsudků soudu Lichtenštejnského knížectví. Navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu a soudu prvního stupně zrušil a přiznal dovolatelce náhradu nákladů řízení.

Oprávněná se k dovolání povinné vyjádřila tak, že se ztotožňuje s právním posouzením věci odvolacím soudem i soudem prvního stupně a navrhla, aby dovolací soud dovolání povinné odmítl pro nepřipustnost, případně zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, a to zda lze účinky nařízení exekuce v jiném státě rozšiřovat na území České republiky, která nebyla doposud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena, přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243 odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat podle nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – s ohledem na to, že se v dané věci jedná o návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí (exekučních titulů), která byla vydána v řízení zahájeném před 10. lednem 2015 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. října 2016, sp. zn. 20 Cdo 3795/2016).

V projednávané věci podala oprávněná dne 11. listopadu 2015 návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí Okresního soudu ve Floridsdorfu, Rakouská republika, ze dne 14. listopadu 2014, č. j. 12 E 1396/14g-2, kterým byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu povinné a prodejem movitých věcí povinné, to vše pro vymožení pohledávky oprávněné ve výši 1 307 427,88 EUR s příslušenstvím. Exekuce byla nařízena podle vykonatelných rozsudků Knížecího soudu ve Vaduzu, Lichtenštejnské knížectví, ze dne 30. prosince 2003, sp. zn. 02 CG.2001.408 ON 65, ze dne 25. srpna 2004, sp. zn. 02 CG.2001.408 ON 79, ze dne 2. června 2005, sp. zn. 02 CG.2001.408 ON 92, ze dne 11. prosince 2006, sp. zn. 01 CG.2005.194 ON 56, ze dne 29. ledna 2009, sp. zn. 01 CG 2005.194 ON 106, ze dne 3. září 2009, sp. zn. 01 CG.2005.194 ON 120, ze dne 12. listopadu 2008, sp. zn. 08 CG.2006.27 ON 92, ze dne 20. května 2010, sp. zn. 08 CG.2006.27 ON 102, které byly prohlášeny za vykonatelné na území Rakouské republiky dne 27. ledna 2014, sp. zn. Ne7/14p, na základě dohody mezi Rakouskou republikou a Lichtenštejnským knížectvím o uznávání a výkonu soudních rozhodnutí. Oprávněná zároveň navrhla nařízení exekuce na základě výše uvedeného exekučního titulu a pověření soudního exekutora Mgr. Jana Pekárka, Exekutorský úřad Praha 10, vedením exekuce.

Podle ustanovení čl. 38 bodu 1 Nařízení rozhodnutí vydané v jednom členském státě, které je v tomto státě vykonatelné, bude vykonáno v jiném členském státě poté, co zde bylo na návrh kterékoli zúčastněné strany prohlášeno za vykonatelné.

Prohlášení vykonatelnosti je řízením, které se zahajuje na návrh, a jeho výsledkem je prohlášení cizího rozhodnutí za vykonatelné nebo zamítnutí návrhu. V případě, že je rozhodnutí za vykonatelné prohlášeno, lze vést výkon rozhodnutí nebo exekuci. Zároveň platí, že prohlášení vykonatelnosti je omezeno pouze na stát, v němž k němu došlo. Chce-li oprávněný vést exekuci ve více členských státech Evropské unie, musí o prohlášení vykonatelnosti požádat v každém z nich samostatně. Ze zásady omezenosti prohlášení vykonatelnosti pouze na stát uznání též vyplývá, že následně vedená exekuce může být provedena pouze v rámci tohoto státu. Nařízení neumožňuje, aby exekuce nařízená soudem jednoho členského státu byla fakticky provedena na území jiného členského státu Evropské unie, neboť tím by bylo zasaženo do jeho svrchovanosti. U výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí je tato zásada vcelku samozřejmá, platí však stejně bezvýhradně u výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky (Viktor Vaške: Uznání a výkon cizích rozhodnutí v České republice, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, 491 s., s. 67).

Podle ustanovení čl. 32 Nařízení pro účely tohoto nařízení se "rozhodnutím" rozumí každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na to, je-li označeno jako rozsudek, usnesení, příkaz nebo nařízení výkonu rozhodnutí, včetně rozhodnutí o nákladech řízení vydaného soudním úředníkem.

Rozhodnutím se rozumí pouze akt státní moci, jenž autoritativním způsobem potvrzuje, zakládá, mění či ruší práva a povinnosti účastníků občanskoprávního či obchodního právního vztahu. Zároveň se musí jednat o rozhodnutí vydané soudem členského státu Evropské unie, a to až po vstupu nařízení v platnost v obou státech.

V závěru příkladného výčtu typů rozhodnutí je v české jazykové verzi ustanovení čl. 32 Nařízení uvedeno nařízení výkonu rozhodnutí. Odborná literatura uvádí, že uznání a prohlášení nařízení výkonu rozhodnutí vykonatelným přichází ovšem v úvahu pouze ohledně těch výroků, které jsou titulem pro jiné, samostatné exekuční řízení. V českém právu je takovým výrokem kupříkladu výrok o nákladech výkonu rozhodnutí k vymožení nepeněžitého plnění, jestliže oprávněný nenavrhl výkon rozhodnutí též k jejich vymožení (§ 339 odst. 2 o. s. ř.); v takovém případě mu je soud v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí pouze přizná a tento výrok je titulem pro samostatný výkon rozhodnutí. Vlastní výrok o nařízení exekuce režimu Nařízení nepodléhá. V České republice tudíž nelze přiznat žádné (ani hmotněprávní) účinky kupříkladu rozhodnutí, kterým soud členského státu Evropské unie přikázal dlužníku povinnému se sídlem v České republice zaplatit pohledávku povinnému (s účinky splnění dluhu) přímo oprávněnému, nebo rozhodnutí, kterým tento soud zakázal bance se sídlem v České republice vyplácet peněžní prostředky povinnému. Zároveň nelze postupovat ani tak, že by české usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky bylo v jiném členském státě Evropské unie prohlášeno vykonatelným a následně vykonáno, neboť nejde o exekuční titul ve smyslu čl. 32 Nařízení (Viktor Vaške: Uznání a výkon cizích rozhodnutí v České republice, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, 491 s., s. 30-35).

V projednávané věci oprávněná navrhla prohlásit rozhodnutí rakouského soudu o nařízení exekuce příkázáním pohledávky z účtu povinné a prodejem movitých věcí povinné vykonatelným na území České republiky. Dovolací soud se přiklání k závěru odborné literatury, že chce-li oprávněná vést exekuci ve více členských státech Evropské unie, musí v každém z nich samostatně požádat o prohlášení vykonatelnosti exekučního titulu. Následně vedená exekuce může být provedena pouze v rámci státu, v němž byla nařízena. Jestliže byla v cizím státě nařízena exekuce podle cizozemského rozhodnutí, nelze daný výrok o nařízení exekuce prohlásit vykonatelným na území České republiky.

Jelikož všechny výroky vykonávaného rozhodnutí jsou akty provádění vlastní exekuce, přičemž jako takové do režimu Nařízení na základě čl. 32 nespadají, bylo na místě návrh oprávněné na prohlášení vykonatelnosti zamítnout, neboť účinky nařízení exekuce ve členském státě Evropské unie nelze rozšiřovat na území jiného členského státu Evropské unie. Chce-li oprávněná dosáhnout exekučního postihu peněžních prostředků povinné na účtech v České republice, může tak učinit pouze český soud v exekuci nařízené jím na podkladě cizozemského exekučního titulu, jenž byl v České republice prohlášen vykonatelným.

Vzhledem k tomu, že usnesení odvolacího soudu není správné, neboť spočívá na chybném právním posouzení věci, a protože na základě dosavadních výsledků řízení je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. prosince 2016, č. j. 12 Co 156/2016-98, změnil tak, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. února 2016, č. j. 13 EXE 1004/2015-6, změnil tak, že návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí vydaného Okresním soudem ve Floridsdorfu, Rakouská republika, dne 14. listopadu 2014, sp. zn. 12 E 1396/14g-2, na území České republiky, zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)